

ekhavi ĝin, alie oni vidus sin farante oron aŭ trinkante la Eliksiron de la Vivo. Mia cerbo fojfoje surprizas eĉ min... Nu, sufiĉe da demandoj. Mi sugestas, ke vi komencu ĝui tiujn dolĉaĵojn. Ho! Berĉjo Boc' Ĉiagustaj Ĵeleeroj! Dum mia juneco mi malfeliĉe trafis unu kun gusto de vomaĵo, kaj ekde tiam ili bedaŭrinde perdis sian allogon por mi. — sed mi supozas, ke mi riskus nenion ĉe bona tofeo, ĉu?”

Li ridetis kaj ĵetis flavbrunan ĵeleeron en sian buŝon. Tiam li strangoletigis kaj diris, “Domaĝe! Jen orelovakso!”

S-ino Pomfrej, la flegistino, estis afabla virino, sed tre strikta.

“Nur kvin minutojn,” Hari petegis.

“Tute ne.”

“Vi enlasis profesoron Zomburdo...”

“Nu, kompreneble, temis pri la lernejestro, jen tute alia afero. Vi bezonas *ripozon*.”

“Rigardu, mi ja ripozas, tute kuŝante. Ho, bonvolu, sinjorino Pomfrej...”

“Ho, bone,” ŝi diris. “Sed *nur* kvin minutojn.”

Kaj ŝi enlasis Ron kaj Hermionan.

“*Hari!*”

Hermiona aspektis, kvazaŭ ŝi estus ĵetonta siajn brakojn ĉirkaŭ lin denove, sed Hari ĝojis, ke ŝi detenis sin, ĉar lia kapo ankoraŭ doloris ege.

“Ho, Hari, ni timis, ke vi estis — Zomburdo tiom zorgis —”

“La tuta lernejo parolas pri tio,” diris Ron. “Kio *vere* okazis?”

Estis unu el la raraj fojoj, kiam la vera rakonto estis eĉ pli stranga kaj ekscitiga ol la senbridaj onidiroj. Hari rakontis ĉion: pri Ciuro, la spegulo, la Ŝtono, kaj Voldemorto. Ron kaj Hermiona estis helpema aŭdantaro; ili anhelis je la ĝustaj tempoj, kaj kiam Hari diris al ili kio kuŝis sub la turbano de Ciuro, Hermiona ekkriis laŭte.

“Do la Ŝtono estas for?” diris Ron finfine. “Flamel simple *mortos*?”

“Mi diris ĝuste tion, sed Zomburdo opinias, ke — kiel li diris tion? — ‘por la bonorda menso, la morto estas simple la sekvanta granda aventuro.’”

“Mi ĉiam diris, ke li frenezas,” diris Ron, aspektante ege impresate pri kiom lia heroo frenezas.

“Kaj kio okazis al vi ambaŭ?” diris Hari.

“Nu, mi reiris senprobleme,” diris Hermiona. “Mi revigligis Ron — tio daŭris iom da tempo — kaj ni impetis al la strigejo por kontakti Zomburdon, kiam ni trafis tiun en la vestiblo — li jam sciis — li nur diris, ‘Hari postkuras lin, ĉu ne?’ kaj forflugis al la tria etaĝo.”

“Laŭ via supozo, ĉu li intencis, ke vi faru tion?” diris Ron. “Post kiam li sendis al vi la mantelon de via patro, kaj la ceteraj aferoj?”

“Nu,” Hermiona eksplodis, “se li intencis tion — mi volas diri — tio